

жицитѣ, да издаватъ звукове. Докато учителятъ не бѣ дошълъ, ученицитѣ се смѣха, играеха, или пѣхъ нѣкои свирѣха зададенитѣ пѣсни. Щомъ той дойде, всички се умълчахме; тогава той повика прѣдъ себе си първия ученикъ и го накара да свири урока си. Учителятъ слушаше и, щомъ ученикътъ направи нѣкоя грѣшка, той веднага удари по лирата и покаже, коя нота трѣбва да се земе.

Наредени на полукръгъ, всѣки чакаше реда си — да излѣзе и изсвири зададеното. Учителятъ извика ученикътъ, който бѣ токо прѣди мене. Идеше моятъ редъ. Сърдцето ми силно се разтуптѣ. Но азъ забѣлѣжихъ, че моятъ другаръ не се държеше право и хубаво, нито пѣхъ си бѣ научилъ урока сигурно. Добрѣ, си рекохъ азъ, поне колкото него, ще карамъ я! Учителятъ ме извика. Тръгнахъ къмъ него, ала нозѣтъ ми треперѣха. Разпита ме, що съмъ училъ, прѣгледа ми лирата и ми каза да слушамъ, що той ще пѣе и свири, та и азъ да повтарямъ. Изпѣ и изсвири нѣщо много лесно. Повторихъ го еднажъ и дважъ. Сетнѣ си сѣднахъ на мѣстото. Испитани бѣха и другитѣ дѣца. Азъ почнахъ да се навиквамъ съ учителя и ученицитѣ, та вече не ми бѣ толкова мжчно. Нѣколко дена прѣкарахъ добрѣ и нищо особено не се случи. Забѣлѣзахъ само, че нѣкои ученици споменуваха често името ми и сѣкашъ ми се присмиваха. Това ми бѣ много неприятно.

Единъ день ето що стана. Ученицитѣ, що бѣха извадени прѣди мене, не си знаяха добрѣ урока. Азъ бѣхъ готовъ, ала едно нѣщо само ме смущаваше: хитонътъ (намѣтката) ми бѣше много лошъ. Знаехъ, че ме подиграватъ дѣцата. И наистина, съгледахъ, че момчетата почнаха да се мърдатъ. Изпървентъ, щомъ влѣзе учителятъ, всички стояха мирно